

Κανείς δὲν ἀγαπάει τὸ βράχο, ὅμως νὰ μας
ἔδῳ.

Ἡ νύχτα ρ. γει. Ἐνα λαμπύρισμα
Στὸ φεγγαροφῶς,
Γλιστράει μέσα σὲ σκιά κέδρων:
Πίσω κεῖ ἄορατα
Κοῦα περήφανα μάτια
Τοῦ Κούγκαρ ἢ τοῦ Κογιότε
Μὲ παρατηροῦν πού σηκώνομαι καὶ φεύγω.

Μύθοι καὶ κείμενα - Κυνήγι

16

Πόσο σπάνιο νὰ γεννηθεῖς ἄνθρωπος!
Ξέπλυνέ τον μὲ κεдрόφλουδα καὶ γαλατσίδα
στεῖλε σπῆτι τους τους διαολογιατρούς.
Μωρὸ, μωρὸ, εὐγενικὸ μωρὸ
Μ' εὐγενικὴ καρδιὰ μωρὸ

Ἐνα χέρι ψηλά, ἕνα χέρι κάτω
«Ἐγὼ μονάχα εἶμαι ὁ τιμημένος»
Γέννηση τοῦ Βουδδα.
Κι ὀλόκληρο τὸ σύστημα τοῦ κόσμου τρα-
τάχτηκε.
«Ἄν αὐτὸ τὸ μωρὸ τὸ εἶπε αὐτὸ πραγματικά,
Θὰ τὸ κομματιάσω καὶ θὰ τὸ ρίξω στὰ σκυλιά»
εἶπε ὁ Τσάο—τσου ὁ Δάσκαλος τοῦ Τζέν.
Ἄλλὰ
Σκίουροι, γκριζοσκίουροι καὶ
Χρυσοντυμένοι χαμοσκίουροι
τοῦ ἔφεραν τὸ καθένα ἕνα καρύδι.
Ἄφου ἢ ἀλήθεια εἶναι ἢ πὺ γλυκεῖα γεύση.

Κορίτσια θὰ κρατοῦσαν στὴν ἀγκαλιά τους
Μιά ἄγρια γκαζέλλα ἢ ἄγρια λυκόπουλα,
Καὶ θὰ τοὺς ἔδιναν τὸ ἄσπρο τους γάλα,
αὐτὰ πού θὰ ἔχουν νεογέννητα μωρὰ σπῆτι
Στήθη ἀκόμη γεμάτα.
Φορώντας ἕνα κηλιδωτὸ ἐλαφόδερμα
κοιμώμενες κάτω ἀπὸ δέντρα
βακχίδες, μεθυσμένες
Ἄπο κρασι ἢ ἀλήθεια, ὅ,τι θέλετε,
Σημαίνοντας: συμπόνια.
Ἐκτελεσται: ἄνθρωπος καὶ ζῶο, τὰ ζῶα
Πέτυχαν τὴ φύση βουδδα
Ἄλα ἐκτός
Τὸ Κογιότε.

Γκρέγκορ Κόρσο (1930)

Τὸ τρελὸ γιὰ

Τοὺς κοιτάζω πού δέχουν τὸ τελευταῖο γάλα
πού θὰ βγάλουν ἀπὸ μένα.

Περμένουν νὰ πεθάνω.
Θέλουν νὰ φτεριάσουν κοιμπιὰ ἀπ' τὰ κόκκαλά
μου.

Ποῦ εἶναι οἱ ἀδερφές μου κι οἱ ἀδερφοὶ μου;
Ἐκεῖνος ὁ ψηλὸς μοναχὸς ἐκεῖ πέρα, πού φορ-
τώνει τὸ θεῖο μου,
αὐτὸς ἔχει καινούργιο σκοῦφο.

Καὶ κείνος κεῖ ὁ ἠλίθιος σπουδαστής του —
ποτέ μου δὲν ξανάδα κείνο τὸ κασκόλ.
Φτωχὲ θεῖε, τοὺς ἀφήνει νὰ τὸν φορτώνουν.

Πόσο θλιμμένος εἶναι, πόσο κουρασμένος!
Ἄναρωτιέμαι τί θὰ τὰ κάνουν τὰ κόκκαλά του.
Καὶ κείνη ἡ ὄμορφη οὐρὰ!
Πόσα γορδόνια παπουτσιῶν θὰ φτεριάσουν ἀπ'
αὐτὴν;

Ταξίδι σπόρων

Νὰ, πᾶνε
κι ὅπου σταματήσουν
θὰ φυτρώσουν δέντρα

Τὰ καρύδια τῶν ἀμνησιακῶν σκιούρων
θὰ γίνουν πὺ καρύδια
Τὸ νεράγκαθο τρέμει τὴ γούνα ζῶο
Καὶ γύνη ὁ ἄνεμος φέρνει

Γιὰ μερικοὺς σπόρους
τὸ γεῦμα εἶναι τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ

Ὀνειροπαριμένη πραγματοποίηση

Ἡ εὐγενὴς καταγωγή τοῦ ψοφιμοφάγου φτά-
νει ὡς τὸ Θεὸ
Ποτὲ ψοφιμοφάγος δὲν ἦταν π ρ ὦ τ α ψοφι-
μοφάγος —
Κεῖ πίσω μὲς στὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ καθόταν
σάν πέτρα
— κανένα φῶς στὰ ποικίλα μάτια τους.
Ζωή. Ἦταν ἡ Ζωὴ μπηγμένο κουτάλι στὰ
στόματά τους
Κοράκι τσακάλι ὕαινα γύπας σκουλήκι ξύπνη-
σαν σ' ἀνάγκη
— βουτώντας στὸ θάνατο σάν στή σούπα.

A D D I O

γιὰ τὴν Τζούλια Τσάνλερ - Λωρίν

ἔχω καθίσει στὸν πὺ παλιὸ θρόνο τῆς εὐρώπης
& ἄκουσα τὸ παγόνι νὰ σκουβίζει μὲς στὰ ἐρεῖπια
ἔχω πει ἀπὸ τὴν κασταλία πηγὴ
πού οἱ λατίνοι ποιητὲς ὀνόμαζαν
πηγὴ τῆς ἐμπνεύσεως
& παλαμίζει τὸν ὀμφαλὸ τοῦ κόσμου στοὺς δελφούς

ἔχω ἰδεῖ τὸν ἥλιο
πάνω σὲ κόκκινες κολόνες
& καὶ χρυσὲς κολόνες